

Svetoga, tzv. karizme. (Grupe vjernika koje su u duhovnom životu pretežno orijentirane prema tim darovima zovemo karizmatici.) Među karizmama - darovima Duha Svetoga sv. Pavao spominje i dar "razlučivanja duhova" (1 Kor 12,10). Čini se, da bi danas, dok se inače mnogo moli za razne darove Duha Svetoga kao što su "dar jezika", "dar prorokovanja" i sl., mnogo više trebalo moliti za dar "razlučivanja (razlikovanja) duhova". Upravo zbog ove opisane situacije: da se ne upadne u zamke 'najlukavijega među lukavima'.

Kada se iz ovog kuta baci pogled na današnju situaciju u Crkvi, lako se uočavaju dvije krajnosti: neki vjernici uopće ne vode računa o Sotoni i ponašaju se kao da ga doista nema, dok ga neki drugi vide posvuda, i gdje treba i gdje ne treba. No najopasnije je ne vidjeti ga gdje stvarno jest. Zanimljivo je i začudno: nisam čuo da ga se baš spominje ni u vezi sa Ovčarom, ni sa Srebrenicom, ni sa Auschwitzom..., dok ga se jako vidi u nekim neobičnim, čudnim pojavama koje se tu i tamo javljaju. No dok ga u prvom slučaju nije baš teško prepoznati, u ovom drugom trebamo biti puno oprezniji u prosudbama. Najteže je u tom smislu u slučajevima kada se on pojavljuje kao «anđeo svjetla». Više nego igdje drugdje tu nam je potreban spomenuti dar Duha Svetoga: razlikovanje duhova.

Ovo su neke bazične strategije kojima se Sotona služi da nam se približi i da nas zavede. Ima još mnogo pojava koje su u današnjem društvu vrlo raširene, a u kojima je Sotona više ili manje prisutan i kroz koje djeluje. Tu su razne okultne prakse, čaranja, proricanje budućnosti pomoću karata ili na druge načine, spiritalizam, horoskopi, razna nadri-lijecenja itd. itd. Njegovi su posebni ljubimci sotonisti koji mu se direktno stavljaju u službu i kojih ima nažalost sve više. Mediji su na pr. puni takvih stvari u kojima je više ili manje Sotona sigurno na djelu. (Zanimljivo je da ima relativno malo ljudi koji ga tamo 'izričito' vide.) Vidi se kako ljudi lakomisleno kližu pod njegov utjecaj. A on - budite sigurni - ne pušta nikoga lako i jednostavno iz ruku, ako ga se jednom domogao.

Za Sotonu znaju i drugi ljudi, i druge religije - bez obzira kako ga zvali. Iz vlastitog iskustva naučili su da on postoji. No najvažnije što nam kršćanska vjera ovdje novoga ima reći nije da Sotona postoji, nego da ga je Krist pobijedio. Zato se - dok smo čvrsto vezani uz Isusa - nemamo čega bojati. On nam ne može ništa, ako mi to nećemo. Jedan je stari crkveni otac rekao da je đavao, nakon dolaska Kristova, kao pas vezan na lancu. Može lajati i nasrtati koliko ga volja; ali, ako mu se ne približimo, ugristi nas ne može.

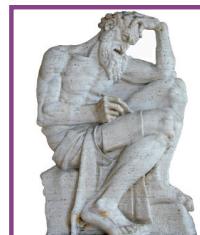
I to je radosna poruka današnjeg evanđelja koju ponajprije trebamo 'čuti': Isus je u pustinji pobijedio Sotonu zato da **nas** od njega oslobodi.

NR

Sv. Petar upozorava:

Otrijeznite se! Bdijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre. Oprite mu se čvrsti u vjeri.

(1 Pet 5, 8-9)

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

I. NEDJ. KORIZME - 13.03.2011.

Broj: 11(198)

**Odlazi
sotono!**

**Pisano je:
Boгу svom se klanjaj
i njemu jedinome služi!**

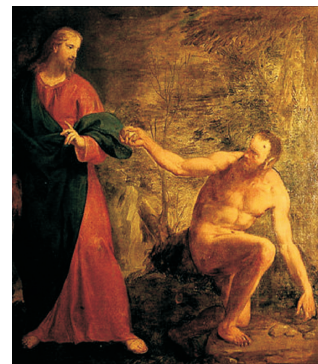
Današnje evanđelje
(Mt 4, 1-11)

SOTONA - PROTIVNIK

Nakon što je Ivan na Jordanu pokazao Isusa kao Spasitelja; nakon što je nebeski Otac to potvrdio svojim glasom ("Ovo je Sin moj..." i nakon što ga je Duh Božji vidljivo obuzeo, Isus je krenuo u izvršenje svoje misije. I već na prvom koraku ispriječio mu se Protivnik - Sotona. Pokušava nam presjeći put. Isus se suočava s njim i znamo kako je to suočavanje završilo. Zanimljivo je gledati to sa strane odakle se možemo diviti Isusovoj vjernosti svom poslanju i njegovu razračunavanju s Protivnikom. No to još nije evanđelje; barem ne u punini. Ono to postaje tek onda kada se i mi upletemo u taj dramatičan sukob, kada se i mi nađemo oči u oči sa sotonom, s Protivnikom koji je čitavo svoje biće, svu svoju egzistenciju zbio u činjenicu da bude Protivnik Bogu i meni Božjem stvorenju koje želi k Bogu doći. Odatle mu i ime: satan = protivnik. On je strahovito jak, inteligentan i lukav. Ali sve je to samo i isključivo na liniji "protivljenja". Ako on uopće u našem može uživati onda je to kada uspije meni presjeći put k Bogu, kada se njegovo protivljenje odjelotvori, kada postigne cilj. Sotona je Božje stvorenje, jer Bog je stvoritelj "svega vidljivoga i nevidljivoga", kako molimo u molitvi Vjervanja. On je dio onog nevidljivog svijeta koji se, jer je bio slobodan, "usprotivio". Mjesto da bude odraz Božje ljubavi, istine, pravde, ljepote i sklada..., on je htio biti "suprotno": mržnja, laž, nepravda, kaos... On je "čovjekoubojica od početka", "lažac i otac laži" - tako ga oslovljava Isus (Iv 8, 44).

On postoji, postoji kao uosobljeno zlo. Kako god ga oslovljavalo Sveto Pismo Staroga ili Novoga zavjeta ili kršćanska tradicija, uvijek svi ti izrazi govore da se radi o jednoj zbilji neshvatljivo duboke tame i užasa, o osobi-zloduhu kojemu pod tim vidom savršeno pristaje naziv Kralj tame.

S njim se i mi imamo suočiti. A što smo mi pred njim? Nule, obične nule. Pred njim mi po sebi nemamo baš nikakve šanse. Niti smo dovoljno jaki da bismo mu se mogli oduprijeti, niti smo dovoljno pametni da bismo uočili i raskrinkali njegove superinteligentne laži, niti smo dovoljno dobri da bismo mogli konkurirati njegovoj zloći. On napada na svim frontovima. Na primjeru današnjeg evanđelja to postaje potpuno bjelodano. On želi dominirati na području naše fizičke egzistencije - vidimo kako manipulira kruhom; želi osvojiti našu duševnu domenu - vidimo kako nudi vlast i slavu, vrednote tako privlačne našoj psihi; i konačno želi preuzeti vlast nad samom srži našega bića, nad našim duhom, biti našim bogom - 'pokloni mi se!' Postoji tragična mogućnost da čovjek postane potpuno njegov. Onome koji se ne boji ovog istini otvoreno pogledati u oči nije potrebno dokazivati da je čovjeku doista potreban Spasitelj i da je vijest o Spasitelju koji je došao doista najradosnija vijest u našem svemiru.

"Reci da ovo kamenje postane kruhom."

Epizoda iz Isusova života koju nam pripovijeda današnje evanđelje nije se slučajno dogodila niti je usputnog karaktera. Kolikogod je naime istina da smo pred Sotonom potpuno nemoćni, pred našim očima iskrsava istina da ga je Isus pobijedio i otkrao. "Novi svijet" koji je s Isusom započeo okarakteriziran je činjenicom da sada između nas i Sotone stoji On, Isus, i da sada, u tim promijenjenim uvjetima Sotona više nema nikakve šanse. No mi mu je, jer smo slobodni, možemo ponovno pružiti. I on to dobro zna. Sakramenti Crkve i moje prihvaćanje milosti koje su mi njima darovane omogućuju mi da budem Isusom "zakriljen". Sotona mi zapravo ne

može ništa. Dakako da se on s time ne miri. Sv. Ivanu Vianneyu je u svom bijesu čak krevet zapalio, ali mu u stvari nije mogao ništa.

'Stjeran u kut' Sotona će pribjeći najlukavijim načinima kako bi čovjeka ipak upropastio. Ne smijemo zaboraviti, da kolikogod je Bog zaštitio čovjeka, nije mu oduzeo mogućnost da on tu zaštitu otkloni, da se smatra pametnijim od Boga, da jednostavno Boga ne sluša.

"Ako si Sin Božji, baci se dolje..."

Tada se javlja pukotina u koju se Sotona ubacuje, lukavo i relativno lako.

Na dvije izuzetno važne strategije koje Sotona, čini se, najčešće koristi u borbi za čovjeka htio bih ovdje ukratko upozoriti.

Jednu je Charles Baudelaire (francuski pjesnik) sažeo u poznatoj tvrdnji da se "najveće lukavstvo Sotone sastoji u tome što uspije uvjeriti ljude da on ne postoji."

Doista ima danas mnogo ljudi, i krštenih, koji ne vjeruju da Sotona postoji. Kod takvih je Sotona već odradio veći dio svoga posla. On za njih više ne predstavlja nikakvu opasnost pa može uvelike raditi s njima što ga volja, a da to oni uopće ne vide i ne znaju. Tu mu je vrlo lako naći svoje pomoćnike i suradnike. Da oni koji ne vjeruju u Boga ne vjeruju ni u Sotonu, logično je. No ima ih koji kažu da vjeruju u Boga, a ne vjeruju da postoji Sotona. Njihova vjera u Boga je u najmanju ruku veoma upitna. Oni očito ne vjeruju Božjoj riječi. A upravo iz Božje riječi znamo više i točnije o zloduhu i njegovoj naravi nego iz svih ljudskih iskustava s njime. Upravo Isusov sukob sa đavlom u pustinji najrečitije govori o njegovu postojanju i o tome što on hoće. Dok u brojnim primjerima istjerivanja đavla u evanđeljima neki od tih događaja mogu biti i zamagljeni zbog utjecaja ondašnjih vjervanja kojima se Isus zbog suvremenika možda i prilagodio, ovdje, u pustinji, je njegovo postojanje i njegov profil nedvosmislen i jasan.

Druga, ne manje opasna a vrlo efikasna taktika kako si Sotona stvara prostor za djelovanje jest, da se on često - kako kaže sv. Pavao - prikazuje kao "anđeo svjetla". Sv. Pavao je tu vrlo jasan: "Ta sam se Sotona prerušuje u anđela svjetla. Ništa osobito dakle ako se i službenici njegovi prerušuju u službenike pravednosti." (2. Kor 11, 14-15). Ondje gdje nije uspio ljude (posebno kršćane) uvjeriti da ga nema, davao se prihvaća ove taktike. Ovo je vrlo skliski teren za dobronamjerne vjernike, pogotovo ako su slabo poučeni i naivni. Đavao se može negdje prikazivati u vrlo lijepom svjetlu samo da bi na svoju stranu dobio ljude. Ima slučajeva da se on takav prikazivao kroz ljude koji su čak bili njime opsjednuti. Poznati i iskusni talijanski egzorcist Gabrijel Amorth pripovijeda među ostalim o jednoj redovnici koja je imala čak stigme, a u stvari je bila opsjednuta. Dakako, kad ju je o. Gabrijel oslobodio đavla, nestale su i stigme. Takvih je slučajeva uvijek bilo; ima ih i danas. Tragično je, ako nisu i dok nisu kao takvi prepoznati. Nije teško razumjeti zašto se đavao prihvaća takve taktike. Kad bi se prikazivao kakav stvarno jest, svi bi od njega bježali. (Možete primjetiti na slici druge kušnje da je umjetnik napasnika prikazao kao monaha s krunicom.)

U svakom slučaju potrebno je svjetlo Duha Svetoga da se tu čovjek može snaći i da ne nasjedne prevari. Znamo za mnoge izvanredne darove Duha